

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ΠΟΙΗΤΗΣ

557 Φροσύνη κακορίζικη, μ' ίντα καρδιά ανιμένεις
τον άνθρωπον οπού μισάς; κ' ίντά'χεις και σωπαίνεις;
Για να μη δουν τα μάτια σου πράματα πλιά μεγάλα,

560 ετούτα τα μικρότερα αρχή κακή σου βάλα'.
Εσώπαινε, δεν ήθελε πλιό σ' τούτα να μιλήσει,
πολλά την ελυπάτονε, μην πά' να ξαφορμίσει.

Έρθεν η ώρα κι ο καιρός να μιληθούν τα Πάθη,
και ο είς τ' αλλού τως τα κουρφά ν' ακούσει και να μάθει.

565 Στο παραθύρι η Αρετή ήστεκε κι ανιμένει,
το σκότος κείνο δε δειλιά, ύπνος δεν τη βαραίνει.
Δίχως φωτιά ήτον εδεκεί, φοβώντας μην περάσει
κιανείς και δει αντηλάρισμα, και το κακό λογιάσει.
Στη σκοτεινάγρα εκάθουντον, κ' η Νένα την αφήνει,
570 που τότες δεν εθέλησε να στέκει μετά κείνη.

Έσωσεν ο Ρωτόκριτος στου σιταριού το σπίτι,
και ποιά μερά είν' πλιά χαμηλή, γνωρίζει και θωρεί τη.
Και μ' όλο οπού'το δύσκολη στ' ανέβασμα, αντρειεύτη,
πολλά πιδέξα ανέβηκε, χαλίκι σκιάς δεν πέφτει.

575 Ετούτον είναι φυσικό κεινών οπ' αγαπούσι,
εις έτοιες χρείες σα λάχουσι, πουλιών φτερά βαστούσι.

Εσίμωσε ο Ρωτόκριτος, στο παραθύρι απλώνει,
κι αγάλια-αγάλια, σιγανά, ποιός είναι φανερώνει.

Με ταπεινότη η Αρετή τρέμοντας 'πιλογάται,
580 με μιά φωνή έτσι δαμινή, που δεν καλογρικάται.
Εφανερώσαν το κ' οι δυό, πως είν' εκεί σωσμένοι,

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

κι απόκει στέκου' σα βουβοί, κ' η γλώσσα τως σωπαίνει.
Ήτρεμ' εκείνη σ' μιά μερά, κ' εκείνος εις την άλλη,
κι ο γ-είς τον άλλο ενίμενε την εμιλιά να βγάλει.
585 Μιάν ώρα εστέκα' αμίλητοι, και τα πολλά οπού χώναν,
εχάνουνταν, σου φαίνεται, την ώραν που εσιμώναν.
Δεν είχαν την αποκοτιά θέλοντας να μιλήσουν,
δεν ξεύρουν από ποιά μερά τα Πάθη τως ν' αρχίσουν.

590 Ωσά λαήνι οπού γενεί πολλά πλατύ στον πάτο,
κ' εις το λαιμόν πολλά στενό, κ' είναι νερό γεμάτο,
κι όποιος θελήσει και βαλθεί όξω νερό να χύσει,
και το λαήνι με τη βιάν προς χάμαι να γυρίσει,
μέσα κρατίζει το νερό, κι απόξω δεν το βγάνει,
κι όσον το γέρνει, τόσον πλιά μόνον τον κόπον χάνει—
595 εδέτσι εμοιάσασι κι αυτοί, κ' ήτον γεμάτοι Πάθη,
η αποκοτιά τως να τα πουν, ως εσιμώσα', εχάθη.
Και θέλοντας να πουν πολλά, τα λίγα δεν μπορούσι,
το στόμα τως εσώπαινε, με την καρδιά μιλούσι.

600 Ήτονε πρώτη η Αρετή που αρχίνισε να λέγει,
και τρόπον πλιά ομορφότερον και τακτικό γυρεύγει.

ΑΡΕΤΟΥΣΑ

Κι αρχίζει να τον-ε ρωτά, κ' η εμιλιά τση η πρώτη
του λέει· «Γιάντα εσγουράφισες την άσκημή μου νιότη
κ' εκράτηξές τη φυλακτήν εις τ' αρμαράκι μέσα,
με τα τραγούδια οπού'λεγες, και οπού πολλά μ' αρέσα';
605 Ίντα αφορμή εξεκίνησε την όρεξή σου εις τούτα,
από την πρώτην π' άρχισες τραγούδια και λαγούτα;

Και σ' ίντα στράτα πορπατείς, κ' ίντά'ναι τά γυρεύεις;
Κ' ίντα 'χεις με του λόγου μου, και θέ' να με παιδεύεις;»

ΠΟΙΗΤΗΣ

610 Ετούτα λέγει μοναχάς για τη φοράν εκείνη,
και για την πρώτην ως εκεί εβάλθη ν' απομείνει.

Πλιά απόκοτα ο Ρωτόκριτος τα Πάθη του δηγάται,
κάνει την κι ανεδάκρωσε, κουρφά τον-ε λυπάται.
Τά'λεγε, τ' ανεθίβανε, καθένας που διαβάζει,
κι οπού'κουσε, κι οπού'καμε, μπορεί να τα λογιάζει.
615 Δε θέ' να χάνω τον καιρόν, κι άγνωστο να με πείτε,
να λέγω εκείνο, π' όλοι σας με την καρδιά θωρείτε.
Ως την αυγή τους πόνους του ο Ρώκριτος εμίλειε,
το παραθύρι σπλαχνικά αντίς εκείνη εφίλειε.
Μα η Αρετούσα σπλαχνικά τά τσ' ήλεγε αφουκράτο,
620 και μόνον ενεστέναζε, μα δεν απιλογάτο.

ΑΡΕΤΟΥΣΑ

Ήτονε πρώτη η Αρετή, που λέγει· «Ξημερώνει,
κι άμε να πηαίνεις, μίσεψε, τούτο για 'δά σε σώνει.
Πάλι αύριο αργά ανιμένω σε, σ' τούτον τον ίδιον τόπον,
κουρφά, να μη μας δουν ποτέ μάτια αλλωνών ανθρώπων.
625 Και μόνο με την εμιλιά να λέγω, να μου λέγεις,
αμ' άλλο τίβοτσ' από με, κάμε να μη γυρεύεις.»

Γ. Π. Σαββίδης επιμ., *Ποίημα ερωτικών λεγόμενον Ερωτόκριτος*, Ερμής, Αθήνα 1998.